

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobců:

a) Z. O.

b) S. O.

c) D. O.

všichni státní příslušností Ruská federace

všichni bytem Chudenická 1061/26, 102 00 Praha 10

všichni zastoupeni Mgr. Petrem Řehákem, advokátem

sídlem Újezd 409/19, 118 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě žalobkyň a) a b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-127/LE-LE05-ZA04-R2-2012 a o žalobě žalobce c) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012

takto:

- I. Žaloba žalobkyň a) a b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-127/LE-LE05-ZA04-R2-2012 se zamítá.
- II. Žaloba žalobce c) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012 se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

IV. Ustanovenému zástupci žalobců Mgr. Petru Řehákovi, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 17.920 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně a) a b) se podanou žalobou domáhaly zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-127/LE-LE05-ZA04-R2-2012, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyním a) a b) dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). Řízení o této žalobě bylo zdejším soudem vedeno pod sp. zn. 4 Az 36/2016.
2. Žalobce c) se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012, kterým žalobci c) nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. Řízení o této žalobě bylo vedeno zdejším soudem pod sp. zn. 4 Az 37/2017.
3. Zdejší soud vydal usnesení ze dne 1. 8. 2017 č.j. 4 Az 36/2016-44, kterým spojil věci vedené pod sp. zn. 4 Az 36/2016 a 4 Az 37/2016 ke společnému projednání a rozhodl, že věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 4 Az 36/2016; dospěl k závěru, že věci (žaloby byly doručeny soudu ve stejný den) spolu skutkově souvisejí, neboť žalobce c) je synem žalobkyně a) a bratrem žalobkyně b), protože byly naplněny podmínky stanovené v § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobkyně a) a b) i žalobce c) [dále též společně jako „žalobci“] brojili proti napadeným rozhodnutím s obdobnou argumentací a rovněž žalovaný v obou napadených rozhodnutích uvedl obdobné důvody, soud dále bude pojednávat o obou spojených věcech (o obou napadených rozhodnutích) a o všech třech žalobcích současně, nebude-li uvedeno jinak.

II.

Argumentace účastníků

4. V doplnění žalob žalobci shodně uvedli, že žalovaný se neřídil právním názorem Krajského soudu v Praze a nedostatky, které mu byly vytknuty, adekvátně nezhojil. Pokud jde o návrat žalobců do vlasti, žalobci vytkli žalovanému naprosto izolovaný přezkum tohoto tvrzení, který se omezil na skutečnost, že hrozící nebezpečí vznikalo z případné perzekuce manžela a otce žalobců vznikajících z účasti na provozu nelegálních kasin. Žalovaný toto izolovaně přezkoumával coby nebezpečí hrozící ze strany soukromých osob, ať již fyzických nebo právnických. Zcela však opomněl vzít na zřetel tvrzení žalobců i jejich otce a manžela z řízení prvostupňového i řízení před správním soudem, kde bylo tvrzeno všemi účastníky ve shodě, že byt' nejde primárně o hrozící nebezpečí, diskriminaci či perzekuci ze strany státních orgánů, je zde tato obava důvodně dána sekundárně. Otec a manžel žalobců ve své výpovědi výslovně tvrdil zásadní korupci panující v Rusku a prorůstající do nejvyšších vrstev státních orgánů; výslovně bylo uváděno, že do podnikání cestou provozu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nelegálních heren či kasin byly významně zainteresovány státní orgány Ruské federace. Toto tvrzení však žalovaný v rámci přezkumu označil toliko za „nedůvodné vyšetřování ze strany policejních orgánů“. Žalovaný ovšem dle žalobců opomněl vzít na zřetel, že toto bylo odůvodněno zaplacením oněch státních orgánů do nelegální činnosti a jejich korupčního zainteresování. V této poloze pak žalovaný ponechal bez úvahy případné hrozící důsledky v podobně nepřiměřeného – nelidského trestání, event. represe, která není v souladu s principy demokratického právního státu a je ve své podstatě iniciována orgány státní moci. Naprosto chybně pak toto nebezpečí žalovaný vykládal izolovaně toliko ve vztahu k manželu a otci žalobců, který zde byl zainteresován a měl být svědkem nelegální činnosti prorůstající do vysokých vrstev státních orgánů, a naprosto nevzal v potaz, že tyto mohou mít dopady i na celou rodinu, zejména pak na žalobkyni a), u níž lze předpokládat, že je od manžela informována, a tedy je nositelem velmi škodlivých a nežádoucích informací.

5. Podle žalobce c) z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze než nabýt dojmu, jako by nebezpečí hrozící žalobci (a jeho matce a sestře) žalovaný bagatelizoval či nebral za objektivní toliko z důvodu, že žalobce c) ve výpovědi uvedl, že o problémech otce více neví. K tomuto přístupu žalobce c) namítl, že jednak mu nelze klást za vinu, že nezná detaily otcových potíží, neboť je logicky pochopitelné, že jej do nich otec nezasvětil právě proto, aby ho tím nevystavil zvýšenému nebezpečí či strachu a stresu, jednak žalobce tyto informace zná, ale z bezpečnostních důvodů je ve strachu neuvedl, neboť nemá kladnou zkušenost z Ruska se státními orgány, které jsou pověstné vysokou mírou korupce, a tak se žalobce c) může obávat jejich zneužití či vyzrazení.
6. Žalovaný dle žalobců dále nechal naprosto bez povšimnutí, že jejich manžel a otec vycestoval zpět do rodné vlasti, odkud se již nevrátil a dlouhodobě o sobě nepodává žádných zpráv. Z obsahu spisového materiálu není nejmenšího důvodu k závěru, že by tak učinil úmyslně. Naopak po celou dobu jednal primárně ve snaze ochránit svou rodinu. Nyní již v řádu let trvá stav, kdy odcestoval s příslibem, že se k rodině vrátí, což neučinil, nadto o sobě dlouhodobě nepodal a nepodává žádných zpráv. Naprosto logicky a bez potřeby právního povědomí se nabízí závěr, že se jej zmocnily skupiny spojené s provozem nelegálních kasin, tj. osoby, z jejichž strany panovala hrozba fyzickou likvidací jeho osoby. Žalovaný pak tuto skutečnost – novum – zcela chybně ponechal bez přezkumu a osobou manžela a otce se již dále nezabýval, neboť dále není na území České republiky v postavení žadatele o azyl. Žalovaný mohl cestou mezinárodní justiční spolupráce vyžádat z Ruské federace zprávu o tom, zda je s otcem vedeno trestní stíhání, event. již byl odsouzen či je na seznamu pohřešovaných či zesnulých osob.
7. Žalobce c) uvedl, že byl spolu s otcem fyzicky napaden členy hnutí skinheads, avšak vyšlo později najevo, že se jednalo o útok v souvislosti s provozem kasin, a to vysoké intenzity – otec musel být hospitalizován.
8. Pokud jde o zdravotní stav žalobkyně b), žalobci připomněli, že rodinná situace ji přivedla k rozhodnutí sáhnout si na vlastní život, když se pokusila o sebevraždu. Žalovaný si sice vyžádal lékařské zprávy, ze kterých převzal, že žalobkyně b) je toho času stabilizována, dochází na prohlídky a je medikována. Zcela však bylo opomenuto přezkoumat příčiny zdravotního stavu, tj. primárně pokusu o sebevraždu a následného syndromu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nepřízpůsobivosti. Žalovaný přijal lékařskou zprávu, ze které učinil právní závěr, nicméně dle žalobců neměl dostatečné odborné znalosti o budoucí prognóze, zejména pak v případě nuceného návratu do rodné vlasti. Skutečnost, že žalobkyně b) je toho času relativně stabilizována a její psychický stav se postupně zlepšuje, je jednoznačně dána kvalitní lékařskou péčí poskytovanou specialisty především motolské nemocnice, a jednak tím, že žije v současné době stabilizovaným až standardním životem dívky svého věku, tj. navštěvuje vzdělávací zařízení a řeší problémy adekvátní svému věku; není vystavena šikaně pro svůj arménský původ, není vystavována stresu z hrozby nebezpečí – újmy na životě a zdraví, byť tato byla primárně dána na straně jejího otce, na straně žalobkyně b) se reálně projevovala přinejmenším častým stěhováním rodiny v důsledku nutného skrývání se a jakousi životní nejistotou a z toho pramenícím strachem. Dle názoru žalobkyně b) není otázkou právní, nýbrž otázkou, kterou by měl zodpovědět kvalifikovaný specialista, jaký dopad by na její život a zdraví měl případný návrat do rodné vlasti; k tomu žalovaný není kompetentní. Žalovaný dospěl k závěru, že zdravotní stav, resp. diagnóza žalobkyně b) není natolik závažná či specifická, že by nenašla adekvátní lékařskou péči v Rusku; nezabýval se však již tím, jaký dopad by mohl mít její nucený návrat do vlasti. Toto je dle žalobců otázka odborného charakteru a žalovaný se měl v tomto ohledu dotázat ošetřujícího lékaře. Žalovaný měl zkoumat důsledky, které by měl na její zdravotní stav nucený návrat do vlasti, a teprve poté hodnotit, zda ve světle odborného závěru by tato našla v Rusku adekvátní lékařskou péči. Podle žalobců závazným právním názorem Krajského soudu v Praze byl žalovaný k tomuto přezkumu zavázán a jmenovaným soudem veden, avšak jej neučinil.

9. Žalobce c) dále namítl, že ze spisového materiálu a provedeného dokazování je jednoznačně zřejmé, že ve své rodné vlasti byl značně diskriminován a byl subjektem značného útisku pro svůj arménský původ. Žalobce c) byl šikanován ve školních zařízeních, která musel opakovaně měnit, a z důvodu šikany se dokonce v raném věku ze strachu i vyhýbal školní docházce. Pro svou příslušnost byl dokonce mnohokrát napadán jak slovními urážkami a ponižováním, tak i fyzicky. Byl opakovaně surově bit, a to i holí či tzv. bombrem, což je zbraň typická pro členy tzv. skinheads. Nadto byl žalobce c) opakovaně vystaven šikaně a diskriminaci také ze strany státních orgánů, které ho nejen šikanózně kontrolovaly, ale dokonce nedůvodně zadržovaly na cele a podrobovaly zcela nepřijatelným pohrůzkám. Jednání, kterého se vůči osobě žalobce c) dopouštěly ruské policejní orgány, má jednoznačně charakter poškozování základních lidských práv a svobod a krutého a nelidského zacházení. Jestliže byl žalobce c) nikoliv ze zákonných důvodů zadržován na cele policejními orgány, pak mu bylo zcela nezákonně upíráno jeho právo na osobní svobodu, jakož i právo být trestně stíhán toliko ze zákonných důvodů; krutého a nelidského zacházení se pak policejní orgány vůči žalobci dopouštěly, pokud byl nucen dojít ze zadržení domů nahý. Charakter zastrasování a zneužívání veřejné moci má pak zcela jistě jednání spočívající v zastrasování, že žalobci c) mohou podsunout drogy a poté jej stíhat za drogový delikt, přestože byl zadržen nedůvodně a nezákonně. Diskriminace, útlak a psychické i fyzické ataky šikany pro jeho arménský původ byly tak intenzivní, že žalobce c) projevil obavu, že by pro svůj původ mohl být i zabit.
10. Žalovaný dle žalobců velmi paušálně hodnotil hrozby a nebezpečí z důvodu příslušnosti k arménské menšině. Tvrzený útlak a šikanu, ať již ze strany civilistů (skinheads) či v rámci školství a dokonce i policejních orgánů hodnotil jako jaksi standardní, což navíc podložil

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

závěry ze zpráv a stanovisek státních orgánů, a uzavřel, že útisk vůči arménské menšině v Rusku panuje obecně, je standardní v obdobném pojetí i v jiných vyspělých státech. Takovým výkladem by se však došlo k závěru, že pokud příslušník menšiny nebyl utiskován, diskriminován a jinak krácen na svých základních lidských právech, aby tento útisk byl zcela nestandardních rozměrů, nebyl by legitimován dovolat se ochrany svých základních lidských práv dle mezinárodních právních norem a standardů. Ad absurdum by byla ve vyspělém demokratickém státě tímto výkladem faktická aplikace právních norem dovedena do stadia, že dokud daný jedinec nebude reálně ohrožen na zdraví či životě a skutečně nebude reálně strádat, nemá možnost jakékoliv ochrany; v této rovině je pak v podstatě kladeno žalobcům za vinu, že dbali svých práv a snažili se uchránit útekem společně se svou rodinou ze země, a dovozováno k závěru, že teprve kdyby pod útlakem, který v relevantní době panoval, setrvali v Rusku, kde by byli skutečně napadáni či reálně utiskováni, trestáni, perzekvováni v takové míře, jak vykládají či stanoví příslušné právní předpisy, mohli by se teprve účinně dovolávat mezinárodní ochrany. Takový stav a výklad právních norem je naprosto nežádoucí, a je v příkrém rozporu s mezinárodními smlouvami, závazky a obecně celým duchem ochrany lidských práv a svobod. Bylo by jednoznačně více než nehumánní, aby v 21. století bylo důvodem pro udělení mezinárodní ochrany skutečné až hmatatelné porušování lidských práv a svobod vedoucí k újmě na právech a svobodách či dokonce na zdraví jako takovém.

11. Podle žalobců se žalovaný neřídil závazným právním názorem Krajského soudu v Praze, který mu vytknul, že se nevypořádal s výkladem mezinárodních závazků, jimiž je Česká republika vázána, přičemž toto dle názoru žalobců zhojeno nebylo. Žalovaný měl dále pochybit tím, že nově provedené důkazy hodnotil samostatně, nikoliv společně se všemi tvrzeními a důkazy pořízenými v minulém řízení.
12. Dále žalobci odkázali na předcházející žalobu ke Krajskému soudu v Praze a navrhli připojit veškerý spisový materiál z předešlého řízení u žalovaného i správního soudu k tomuto aktuálnímu řízení, navrhli učinit dotaz či vyžádat stanovisko ošetřujícího lékaře žalobkyně b) ve světle argumentace shora a vyžádat si cestou justiční spolupráce také informaci o případném trestním stíhání otce a manžela žalobců, pana A. O., či o jeho úmrtí. Současně navrhli připojit a provést důkaz celým spisem ve věci mezinárodní ochrany této osoby, neboť v její výpovědi je řada velice klíčových informací, když velmi detailně popsal struktury a personální obsazení policejních a bezpečnostních složek v Rusku a celé tamní justice. Rovněž odkázali na metodickou příručku k postupům a kritériím pro určování postavení uprchlíka vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, kde se (zjednodušeně řečeno) uvádí, že není možno na uprchlíkovi požadovat, aby prokázal každou část svého příběhu a je nutno jej uznat i v případě pochybností. Žalovaný dle žalobců porušuje tuto metodiku, když je zcela zatěžkal důkazním břemenem.
13. Závěrem žalobkyně a) a b) navrhly zrušit rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-127/LE-LE05-ZA04-R2-2012 a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení a žalobce c) navrhl zrušit rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012 a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

14. Žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobě zrekapituloval některé podstatné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadených rozhodnutích a částečně ji zopakoval a závěrem navrhl zamítnout žaloby.

III. Obsah správních spisů

15. Soud ze správních spisů zjistil, že žalobci dne 21. 6. 2012 přicestovali do České republiky a dne 22. 6. 2012 společně požádali o mezinárodní ochranu, a to spolu s manželem žalobkyně a) a otcem žalobců b) a c), panem A. O. (dále též „pan O.“ nebo „manžel a otec žalobců“). Ten uvedl, že osm let pracovat pro společnost, která provozovala kasina. Zpočátku bylo vše legální, ale postupně se jejich činnost měnila na nelegální. Žalobce o tom hodně věděl, protože pro ni pracoval. Tuto společnost chrání velmi vysoko postavení lidé. Policie se dostala na stopu této nelegální činnosti. Do této činnosti byla napojena i policie a prokuratura, protože brali peníze. Jediná instituce, která v tom nebyla zapojena, byl Výbor pro vyšetřování Ruské federace. Tento výbor přišel na to, že pan O. má informace o této společnosti a její činnosti; byl důvěrnou osobou šéfa organizace, dokonce osobně stavěl tajnou místnost s trezorem. Hodně státních úředníků dostávalo podíl z této činnosti. Pak ten výbor odhalil jedno z těch ilegálních kasin a také to, že to stavěl pan O.; kvůli tomu se stal nepohodlným svědkem pro jejich organizaci. Spáchali na něj atentát. Bylo to provedeno skinheady, aby to nebylo podezřelé, protože je Armén a ti nacionalisté by prostě zabili Arména. On ale útok přežil a byl odvezen do nemocnice. Tam přijela policie, ale chovala se k němu tak, jako by za tu rvačku mohl. Tak pak odjel do A. a tam se skrýval. Ale stejně i tam jej našel místní okrskář. Měl ale možnost utéct a vrátil se do Moskvy. Tam jej našel šéf ochranky jejich organizace, bývalý plukovník FSB. Bylo to 15. 6. 2011. A on mu řekl, že buď ho zabijí skinheadi, nebo bude odsouzen za tu rvačku, že prý ji vyprovokoval a někoho napadl, i když byl on napaden. A řekl mu, že druhý den ráno si pro něj přijdou, takže má možnost do rána zmizet, a proto z Ruska odjel. Dne 9. 7. 2012 se konal pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci něhož pan O. odpovídal na dotazy žalovaného. Dne 10. 7. 2012 se pak konaly pohovory k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci něhož na otázky žalovaného odpovídala žalobkyně a) a žalobce c). Žalobkyně a) při seznámení s podklady rozhodnutí dne 27. 9. 2013 sdělila žalovanému, že její dcera se asi před měsícem pokusila o sebevraždu; naštěstí byla zachráněna a odvezena do nemocnice; byli podávat vysvětlení na policii a vyšetřování stále probíhá; když se dcera pokusila o sebevraždu, předtím nechala dopis na rozloučenou, kde uvedla, že se nechce vrátit do Ruska a má strach z návratu. Žalobkyně a) doložila potvrzení od lékaře a dopis na rozloučenou žalobkyně b) a dodala, že vše je důsledkem stresu.
16. Dne 30. 9. 2013 žalovaný vydal rozhodnutí č.j. OAM-126/LE-LE05-ZA04-2012, kterým panu O. a jeho dceři, (tehdy nezletilé) žalobkyni b), neudělil mezinárodní ochranu dle §§ 12 – 14b zákona o azylu. Dne 3. 10. 2013 pak žalovaný vydal rozhodnutí č.j. OAM-127/LE-LE05-ZA04-2012, kterým žalobkyni a) nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12-14b zákona o azylu. Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2013 č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-2012 žalovaný neudělil ani žalobci c) mezinárodní ochranu dle §§ 12 – 14b zákona o azylu. Tato rozhodnutí žalobci a pan O. napadli žalobou. Pan O. však v průběhu řízení před soudem vzal svoji žalobu zpět (a následně měl odcestovat do Arménie a poté do Ruska), protože řízení o jeho žalobě bylo usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2014 č.j.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

45 Az 9/2014-70 zastaveno. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014 č.j. 45 Az 9/2014-95 byla všechna tři rozhodnutí žalovaného (ze dne 30. 9. 2013, ze dne 3. 10. 2013 a ze dne 2. 10. 2013) k žalobě žalobců zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v Praze shledal, že rozhodnutí žalovaného byla nepřezkoumatelná.

17. V dalším řízení před žalovaným žalobkyně a) při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné uvedla, že její manžel vzal žalobu zpět, protože jeho otec v Arménii onemocněl rakovinou a myslel si, že zemře; odjel za ním, aby ho ještě viděl. Její manžel byl asi pět nebo šest měsíců v Arménii, byli ve spojení, komunikoval s nimi. Pak odjel do Ruska, to také věděli, to jim řekl. Až do listopadu 2014 byli ve spojení, byl v Rusku. Ale od konce roku 2014 s ním ztratili kontakt. Ani dětem nepopřál do nového roku. Mysleli si, že brzy za nimi přijede, ale dosud stále čekají. Řekl jim, že v Rusku určitě nezůstane, že se vrátí za nimi, že je v podobné situaci, v jaké byli předtím, v takové, jakou popisovali dříve v pohovoru. Říkal, že za ním nemají jezdit. V hlavě se jí honí různé myšlenky. Ani sestra a matka žalobkyně a) o panu O. ale nic nevědí. V roce 2011 žalobkyně a) s rodinou opustila vlast proto, že jejího manžela chtěli zabít. Byli pronásledováni, žili na různých místech. Byli v takové situaci, že se sbalili a odjeli. Když ho naposledy napadli, viděli to všichni – i dcera, manžel byl v nemocnici, báli se o něj, mysleli si, že je to jeho konec. Ten útok byla poslední kapka, Sám jim řekl, že nejlepší bude, když odjedou, proto vzal děti a odjel s nimi. Napadli i jejich syna, žalobce c). Nepodařilo se jim, aby všichni společně odjeli, proto se rozhodli, že žalobkyně a) zůstane, dokud oni neodjedou do bezpečí. Jí osobně nic nehrozilo, osobně se jí nic nestalo. Báli se ale o děti. Vyhrožovali jí později, až když manžel s dětmi odjel. V té době žila u svých kamarádek a známých, nebydlela doma. Bylo to před jejím odjezdem. Nějací pro ni neznámí lidé se ptali na jejího manžela. Chtěli vědět, kde je, že dřív nebo později ho najdou. Je jasné, že měla strach, proto po tomto setkání znovu změnila místo pobytu. Musela ale čekat na vyřízení víza. A pak odletěla. Měla francouzské vízum, přijela přes Paříž. Dále žalobkyně a) uvedla, že z Arménie syna odvezli, když chodil do páté třídy. Nemohli mu najít školu, do které by ho vzali. Ruská společnost takové děti, nejen je, nepřijímala a nepřijímá. Tytéž problémy měla i dcera, když šla do školy. Vodili děti do školy a zase je vyzvedávali, byly neustálé útoky kvůli jejich kavkazskému původu. Synovi se několikrát stalo, že ho venku zbili, jen tak bez důvodu. Tak to bylo pořád, pořád žili v takových podmínkách, že děti nikde nechťeli vzít. A v Moskvě hodně působí různé skupiny skinheadů, nebylo možné děti pustit samotné; když děti rostly a chtěly chodit ven, dceru vůbec nepouštěli. Dětem to vysvětlovali, že se o ně bojí. Skinheadi si dělají, co chtějí, nikoho neposlouchají, hlavně dceři by mohli ublížit. Týká se to vlastně celé ruské společnosti, lidé nikoho neberou, jenom ruskou národnost. Obzvlášť lidi z Kavkazu nepřijímají, jsou proti nim zaujatí. V Rusku je to neřešitelná situace. Bylo jim jasné, že jim nikdo nepomůže, nikdo s tím nic nenadělá. V Rusku to ignorují. Prostě jim řekli, že když se jim nelíbí, mají jít pryč. Považují lidi z Kavkazu za lidi druhé kategorie. Syn měl hodně takových problémů, on sám už žalobkyni a) hodně věcí neříkal, byl už větší. Několikrát se ale stalo, že skončil až na policii. Pral se, docházelo ke rvačkám. Je jasné, že ke rvačkám přijela policie, zadržela je. Když ale zjistila příčinu rvačky, zase všechny propustila, nechala je být, ať si to sami vyřeší. Ale při takových rvačkách kvůli původu mohlo dojít i k zabití. U dcery samozřejmě takové věci nebyly. Snažili se ji před tím ochránit, byla stále doma. A když jí bylo 12 let, tak z Ruska odjížděli. A v tom věku dcera ještě nechápala podstatu problému. Ale chápala, že je jiná než ostatní. Syn nakonec ukončil střední vzdělání, končil v červnu a v červenci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

odjížděl. Ale už poslední měsíc syn do školy nechodil, kvůli jejich problémům jeho ani dceru do školy nepouštěli. Nakonec syn ale školu ukončil, obdržel diplom. Je to velmi chytrý kluk, ale dostal vysvědčení, jako by byl hloupý. Hodně mu ublížili, dali mu horší známky. Dcera měla 12 let, ukončila jen pět tříd, pak už chodila do školy tady v Evropě. Dcera ve vlasti žádné potíže kromě uvedených neměla. Prostě ji včas odvezli. Žalobkyni a) bylo jasné, že s věkem by dcera měla také problémy. Dcera dospívala, bála se o ni, protože věděla, že dochází ke znásilnění dívek kavkazské národnosti. S problémy se dle žalobkyně a) nelze nikam obrátit, ani na policii. Tam není člověk vyslyšen, neposlouchají ho. Pro ně to není žádný problém. Až když dojde k tomu nejhoršímu, že člověka zabijí, tak přijmou nějaké oznámení a podniknou nějaké kroky. Žalobkyně a) se osobně obrátila na organizaci, která se zabývá problematikou nezletilých dětí. Vyslechli ji, ale stejně nic neudělali, nepomohli. A protože nikdo nepomáhá, řeší si tito lidé své problémy sami. A právě proto dochází k takovým častým rvačkám, k vraždám, které souvisí s národností.

18. Podle žalobkyně a) zdravotní stav její dcery, žalobkyně b), není dobrý. Dává se teprve do pořádku. Je v péči psychiatra v Motole. Léčila se tam, lékař jí pomáhá, a proto se dává do pořádku. Ona má stále strach. Za tyto psychické potíže může její strach. Žalobkyně a) ani sama neví, o co se žalobkyně b) bojí. Asi o svého otce, asi návratu. Myslí si, že všechny jejich problémy ovlivnily její psychiku. Dcera se pokusila o sebevraždu, bylo to v srpnu 2013. Žalobkyně a) je přesvědčena, že jestli se jejich situace uklidní, bude normální, dcera si více neublíží, nepokusí se o něco podobného. Žalobkyně a) sama vidí, že dcera se pomalu dostává ze stresové situace. Je v klidu, nic ji nerozrušuje, netraumatizuje. Chodí do školy, učí se. Viditelné psychické výkyvy u ní nepozoruje, alespoň to nedává najevo. Často pláče, důvod ale (matka) neví. Ale celkově je v klidu. Od psychiatrů však ví, že musí být opatrná, že se to může opakovat, že se dceřin stav může zhoršit. Dcera bere léky, je to Deprex. Dříve brala i jiné léky, nyní ale ne. Nejdříve chodila dvakrát za měsíc k lékaři, pak jednou. Nyní už nemá žádné přesné termíny, řekli jí, že ji pozvou. Doktor ale žalobkyni a) řekl, že když budou pozorovat na dceři něco divného, mají mu dát okamžitě vědět. Dne 18. 5. 2015 se žalovaný se souhlasem žalobkyně a) pokusil uskutečnit pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany s tehdy nezletilou žalobkyní b), ta však konání pohovoru odmítla.
19. Podle sdělení Dětské psychiatrické kliniky 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Fakultní nemocnice Motol ze dne 17. 6. 2015 žalobkyně b) do tohoto zařízení docházela od prosince 2013 pro poruchu přizpůsobení se, naposledy u nich byla vyšetřena 25. 7. 2014, její stav byl stabilizovaný. Žalobkyně a) doložila další sdělení téhož zařízení ze dne 30. 10. 2015, podle něhož je žalobkyně b) v jejich pedopsychiatrické péči pro poruchu přizpůsobení, v poslední době si stěžuje také na střídání nálady, také se manifestovaly problémy s jídlem (bulimické epizody); užívá medikamentózní terapii, zvou ji na další kontroly.
20. Žalobce c) v dalším řízení po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Praze při pohovoru před žalovaným dne 18. 5. 2015 mimo jiné uvedl, že v Rusku jeho ani sestru od prvopočátku nepřijali. Stále se báli, nemohli normálně vyjít ven na ulici. Často ho ponižovali, bili. Do Ruska přijel po ukončení páté třídy. Každý rok pak musel měnit školu. Ani v jedné škole ho nepřijali, měl špatné vztahy s učiteli a spolužáky. Vždy se chtěl hodně učit, chtěl mít dobré vzdělání, ale bohužel se mu to nepodařilo. Do školy chodil nepravidelně, kvůli problémům do školy často nechodil. Nemohl chodit ven, sám se moc

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nemohl zdržovat venku, musel být s rodiči. V Rusku je neměli rádi, ponižovali je, nadávali jim. Bili je, nešlo jen o skinheady, ale i o normální Rusy. Většinou na ně útočili ve skupinách. Před odjezdem z Ruska je hodně zbili, zbili jeho, otce a kamaráda. Zničili jim auto. Otec skončil v nemocnici, měl otřes mozku. Na policii se nikdy neobrátil. Byl mladý, vždy se to snažil vyřídit sám. Ale při tom posledním napadení zavolali policii, ta ale byla proti nim. O tomto přepadení mají i dokumenty, fotografie, lékařské zprávy, protokoly z policie. Měl problémy i v metru, určitě to bylo tak šestkrát. Bylo to přímo ve vagonu, kde ho několikrát zbila celá skupina. Nejen jeho, stávalo se to i ostatním osobám jiné národnosti. Skupiny chuligánů procházejí vagony a vytipovávají si lidi jiné národnosti. Sám byl svědkem, jak zbili malou ženu s dítětem. Neví, jaké byla národnosti, ale byla to muslimka, bylo to vidět. V ten den měl štěstí, vybrali si tuto ženu, žalobce c) utekl. V České republice jsou už tři roky a pochopil, že život může být i jiný, že se nemusí bát a může být šťastný. Má zde kamarády, se kterými má společné zájmy, je nezajímá jeho národnost. Naopak je pro ně „zajímavý“, ptají se na jeho kulturu. Má ruské občanství. I přesto ho kvůli vizáži zastavovala policie, kontrolovala jeho doklady. Když zjistili jeho jméno, zadrželi ho. Nedávali mu jíst, pít. Drželi ho po maximální dobu, po kterou mohli. Všude ho ponižovali. Každý policista, který kolem něho prošel, ho urážel. Navenek zachovával klid, vevnitř to ale v něm vřelo. Měl by zase velký strach, kdyby tam měl žít. Raději by zemřel, než žít v takových podmínkách. Ještě když s nimi byl otec, říkal, že asi dostanou zamítavá rozhodnutí. Na sestru to velmi působilo, byla ve velkém stresu. Myslela, že se budou muset vrátit zpět, a pokusila se o sebevraždu. Dobře ji chápe. I on měl takové pocity v Moskvě. Sebevraždu spáchat nechtěl, ale také na tom byl psychicky špatně.

21. Žalobce c) při pohovoru před žalovaným dále mimo jiné uvedl, že celá škola v Rusku mu dávala najevo, že je cizí. Vyhazovali mu z okna věci, psali různé ohavnosti na tabuli. Byl tam ještě jeden chlapec, Ázerbajdžánec, byl také nový. Spřátelili se a chodili vždy společně. A je dva ponižovali, uráželi je. Spolužáci ničili jejich věci, trhali oblečení. Mimo školu je provokovali, aby se rvali, anebo na ně ve skupinách útočili; potom kamarád odjel, odstěhoval se, bylo to asi za dva roky. Žalobce c) za šest let vystřídal čtyři školy. Mysleli si, že v jiné škole bude mít takových problémů méně. Bylo to ale ve všech školách stejné, někde možná více nebo méně, ale všude mu nadávali a vysmívali se jeho národnosti. I otec měl podobné problémy. Pracoval, ale vracíval se zraněný, od krve. Policie žalobci c) nikdy nepomohla, říkala, že si urážek a nadávek nemá všimnout, že když ho tedy zbili, má podat oznámení. Nic se ale nikdy nestalo, nikdy nebyl žádný výsledek, nikdo nebyl potrestán, nedostali se k soudu. Několikrát byla použita zbraň – boxer, má jizvu na čele. Občas hole. To se ale nedělo ve škole, ale na ulici. Policie byla také bezradná. Policisté někdy po kontrole dokladů, když zjistili, že žalobce c) je ruský občan, tak ho pustili. Ale často se stávalo, že ho odvezli na stanici a tam ho uráželi, nadávali, nedovolili volat rodičům, zastrášovali ho, že ho mohou držet tak dlouho, jak budou chtít, nedovolili mu telefonovat rodičům. Dokonce mu někdy i řekli, že když jim natře plot nebo zamete, tak ho pustí. Na takové chování si samozřejmě nikdy nestěžoval. Věděl, že bez obvinění, protokolu, mají právo ho držet 24 hodin. Drželi ho maximálně tuto dobu, pak ho někde odvezli a pustili. Často ho drželi na stanici, nadávali. Když se ptal, jak dlouho ho budou držet, nadávali mu, že ho tam budou držet, jak budou chtít dlouho, sebrali mu telefon, nenechali ho zavolat. Vždy na stanici dali jeho doklady na služebnu do okénka a odjeli po své další práci, žalobce c) tam seděl a čekal. Byl v cele třeba hodinu, dvě. Když se na něco ptal, řekli, ať drží hubu, a dál mu hrubě, vulgárně nadávali. Říkali, že ho pustí, až budou chtít, anebo vůbec, že mu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

dají něco do kapsy, drogy a půjde do vězení. Zadržené nebíjí tak, aby jim zůstaly viditelné stopy. Jednou ho svlékli a musel jít nahý domů. Měli z toho radost. Stávalo se to jemu a jeho kamarádům. Je mu líto těch, kteří zůstali ještě v Rusku. Žalobce c) se domnívá, že situace v případě návratu do Ruska by byla taková, jakou popsal, nijak se nezměnila. Velmi se bojí návratu do Ruska. Žalobce c) neví, co má otec za problémy, s jakými lidmi, je ale přesvědčen, že by se ho to dotklo. Myslí si, že kdyby nešlo o vážné problémy, že by jim otec o tom aspoň řekl. Neřekl ale vůbec nic, nevěděli, proč je odváží z Ruska. Ani potom jim nic neřekl o svých potížích. Zřejmě se o ně velmi bojí. Žalobce c) jen viděl, cítil otcův strach. Ví, že otec měl problémy s vlivnými lidmi. A kvůli těmto problémům ví, že i jeho by mohli zabít, mučit. Neví, proč, ale ví, že to je možné. Za poslední roky se žalobce c) dle svého tvrzení uklidnil, začal normálně žít, ale pouhá myšlenka na možný návrat do Ruska ho zneklidní, rozruší.

22. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-127/LE-LE05-ZA04-R2-2012 žalobkyním a) a b) nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012 pak žalobci c) nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu.

IV. Právní posouzení

23. Městský soud v Praze na základě podaných žalob přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloby nebyly podány důvodně. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobci v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyslovili s takovým postupem nesouhlas, protože soud měl za to, že s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasili (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s.), a žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil.
24. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
25. Podle § 12 zákona písm. b) zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
26. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
27. V § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu ve znění účinném ke dni 22. 6. 2012 bylo stanoveno:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

28. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobci nebyli pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod (tento závěr ostatně nezpochybnili ani žalobci v průběhu řízení před soudem), pročez soud ve shodě s žalovaným uzavřel, že nenaplnují důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu.
29. Pokud jde o naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) či dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, soud odkazuje na s. 5-6 rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012 ve věci žalobce c): *„Jmenovanému bylo známo, že jeho otec má ve vlasti nějaké problémy, nic konkrétního o nich ale nevěděl, jejich podstata mu nebyla známá. Sám výslovně v pohovoru ze dne 10. 7. 2012 uvedl, že do otcova rozhodnutí odcestovat žil spokojeně v Moskvě. Až po odchodu z vlasti mu měl otec říci o svých potížích s majiteli nelegálních heren, o nebezpečí, které z těchto potíží vyplývá pro ostatní členy rodiny. Jmenovaný se v této souvislosti obává o svůj život, mohl by se stát např. nástrojem k vydírání otce. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na průběh samostatně vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany žadatelova otce, ve kterém bylo rozhodnuto o neudělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žadatelův otec v tomto samostatně vedeném řízení popsal, jak svou činností přispíval k provozování nelegálních heren, co mělo následovat poté, co se jeho angažovanost v této činnosti stala známou ruským státním orgánům. Žadatelův otec se měl stát terčem snah provozovatelů nelegálních heren znemožnit svou identifikaci, měli mu hrozit fyzickou likvidací. Správní orgán při hodnocení těchto skutečností dospěl k jednoznačnému závěru, že jednání majitelů nelegálních heren nebylo vedeno některým z důvodů taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu, nýbrž pouze snahou za využití nelegálních prostředků znemožnit své odhalení. Jestliže možnost opodstatněné obavy z pronásledování nebyla ze strany správního orgánu shledána v případě žadatelova otce, tím méně může být shledána v případě samotného žadatele. Jak již bylo uvedeno výše, tomuto není ani dostatečně známa samotná podstata otcových možných potíží, není mu známa ani identita osob, s kterými by měl mít jeho otec, případně on sám, potíže.... Nad rámec uvedeného správní orgán navíc konstatuje, že ani v případě žadatelova otce nebylo v průběhu s ním vedeného řízení nikterak prokázáno, že by jednání státních orgánů vůči jeho osobě bylo vedeno některým z taxativně uvedených důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tím spíše tato skutečnost není prokázána ani v případě samotného žadatele, který nikterak v případě svého otce aktivně nevystupoval, sám se žádným způsobem na nelegální činnosti svého otce neúčastnil. Zcela zásadní roli při posuzování samotné otázky možnosti jakéhokoliv stíhání žadatelova otce, a následného možného postihu samotného žadatele, dle správního orgánu hraje skutečnost, že otec jmenovaného opustil území ČR. Dle žadatele se nejdříve nacházel v Arménii, poté v Ruské federaci. Jeho současné místo*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

pobytu žadateli není známo. Z uvedeného vyplývá dle správního orgánu logická premisa o neopodstatněnosti jakékoliv obavy z pronásledování žadatele z důvodu potíží jeho otce ve vlasti. Jestliže tento odjel z ČR, kde žádal o mezinárodní ochranu, a navrátil se zpět do Ruské federace, tedy do země, kterou z důvodu údajné obavy o život svůj a své rodiny musel opustit, nezbyvá správnímu orgánu než konstatovat, že tyto žadatelovým otcem prezentované obavy o svůj život se nezakládají na reálných základech, nejsou pravdivé. Ve stejné logické souvislosti pak správní orgán uzavírá, že opodstatněná obava o život z důvodu otcových potíží není reálná ani v případě samotného žadatele.“ Podobné odůvodnění pak žalovaný uvedl i na s. 6-7 rozhodnutí č.j. OAM-127/LE-LE05-ZA04-R2-2012 týkajícího se žalobkyň a) a b).

30. Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a podotýká, že jestliže se manžel a otec žalobců zapojil do nelegálního provozování kasin, tedy do nikoliv bagatelní trestné činnosti, v níž měly figurovat i významné a vlivné osoby, pak musel zcela logicky počítat s případnými nežádoucími důsledky takové činnosti, tedy i s možnými útoky na svoji osobu. Rvačky, ve které byl napaden manžel a otec žalobců, se účastnil i žalobce c), z protokolů o pohovorech k žádostem o udělení mezinárodní ochrany pana O. ze dne 9. 7. 2012 i žalobce c) ze dne 10. 7. 2012 je zřejmé, že zranění žalobce c) byla podstatně méně závažná (nemusel být hospitalizován) než zranění jeho otce a že hlavním cílem útoku soukromých osob byl právě jeho otec.
31. Jak plyne ze shora uvedeného, soukromé osoby se zajímaly o pana O. z důvodu jeho zapojení do nelegálního provozování hazardu v Ruské federaci. Ze správního spisu plyne, že cílem zájmu těchto osob byl pouze pan O., nikoliv žalobci. To je ostatně zřejmé i z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) ze dne 18. 5. 2015, v rámci něhož žalobkyně a) k dotazu, zda jí osobně se něco dělo a zda měla kvůli manželovi nějaké potíže, odpověděla: „*Mně osobně nic nebrozilo, osobně se mi nic nestalo. Báli jsme se ale o děti. Mně vyhrožovali později, až když manžel s dětmi odjel.*“ Na další dotaz pak žalobkyně a) uvedla: „*V té době jsem žila u svých kamarádek a známých, nebydlela jsem doma. Bylo to před mým odjezdem. Nějací pro mě neznámí lidé se ptali na mého manžela. Chtěli vědět, kde je, že dřív nebo později ho najdou. Je jasné, že jsem měla strach, proto jsem po setkání znovu změnila místo pobytu. Musela jsem ale čekat na vyřízení víza. Měla jsem francouzské vízum, přijela jsem přes Paříž.*“ Tyto soukromé osoby, které se zajímaly o manžela a otce žalobců, tedy žalobkyni a) nijak fyzicky neublížily. Vzhledem k tomu, že zájem těchto soukromých osob směřoval pouze ve vztahu k panu O., není v dané věci relevantní, jaký přesně byl osud manžela a otce žalobců na území Ruské federace po jeho zpětvzetí žaloby vedené u Krajského soudu v Praze. Nelze proto přisvědčit námitce žalobců, že žalovaný pochybil, když tuto novou skutečnost ponechal bez přezkumu a osobou manžela a otce žalobců se dále nezabýval. Z těchto důvodů pak soud neprovedl žalobci navrhovaný důkaz vyžádat si cestou justiční spolupráce informaci o případném trestním stíhání pana O. nebo o tom, zda pan O. byl odsouzen či je v seznamu pohřešovaných či zesnulých osob (rovněž ani žalovaný nepochybil, když k takovému kroku nepřistoupil v průběhu správního řízení). Pokud jde o žalobci navrhovaný důkaz spisem pana O., tento spis již byl součástí správního spisu, proto požadavek žalobců soud považuje za nadbytečný. Nemůže pak obstát ani námitka žalobkyně a), že jelikož je logické, že se manžel s informacemi o nelegálních kasinech svěřil právě jí, tak je právě žalobkyně a) ohrožena na životě a zdraví. Jak plyne ze shora uvedeného, žalobkyně a) nebyla ze strany soukromých osob ani při svém pobytu v Ruské federaci nijak ohrožena, když tyto osoby se zajímaly pouze o jejího

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

manžela. Pokud pak jde o tvrzení žalobce c) v jeho doplnění žaloby, že jednak je pochopitelné, že pan O. nezasvětil žalobce c) do detailů o svých potížích, jednak žalobce c) tyto detaily zná, avšak z bezpečnostních důvodů je ze strachu neuvedl, soud uvádí, že se jedná o zjevný rozpor. Buď žalobce c) tyto informace zná, nebo nikoliv. Při svých pohovorech před žalovaným žalobce c) nedal najevo, že by mu tyto informace (detaily o otcově nelegální činnosti a osobách s ní spojených) byly známy. I kdyby mu však byly známy, ze shora uvedeného je zjevné, že žalobce c) nebyl cílem zájmu soukromých osob, které zaútočily na pana O.; byť tyto osoby zaútočily i na žalobce c), tento měl pouze lehká zranění, která nevyžadovala hospitalizaci. Skutečným a hlavním terčem útoku i zájmu blíže nezjištěných soukromých osob tak byl manžel a otec žalobců, nikoliv žalobci. Proto námitkám žalobců nelze přisvědčit.

32. Ze správního spisu je pak zřejmé, že pan O. ani žalobci se neobrátili na vnitrostátní orgány se žádostí o pomoc. K tomu lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017 č.j. 7 Azs 284/2017-20: *„Nejvyšší správní soud uvádí, že z jeho ustálené judikatury plyne, že „[u] soukromých osob jako původců pronásledování tedy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu a tím azylově relevantní“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2012 - 27). Pokud se stěžovatel ani nepokusil využít možnosti požádat o ochranu vnitrostátní orgány v zemi původu, neuvedl žádné konkrétní důvody, na základě kterých by mu měla být ukrajinskými státními orgány taková pomoc odepřena, žalovaný ani krajský soud nemohli posoudit, zda mu byla adekvátní ochrana v jeho zemi poskytnuta.“*
33. Samotná skutečnost, že v nelegálním hazardu, na němž se podílel manžel a otec žalobců, byly zapleteny i významné a vlivné osoby, ještě sama o sobě nepostačuje k závěru, že pomoc vnitrostátních orgánů Ruské federace s těmito problémy se soukromými osobami by byla neúčinná. Žalovaný např. na s. 10-11 rozhodnutí č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012 správně uvedl, že v případě možného obtěžujícího jednání ze strany soukromých osob žadateli nic objektivně nebrání v tom, aby se obrátil o pomoc na příslušné orgány své vlasti; není žádný důvod se domnívat, že by tyto v jeho prospěch nezakročily, záměrně mu odmítaly pomoc poskytnout. Městský soud v Praze v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 č.j. 3 Azs 108/2015-49: *„Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení z 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 – 93, Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv. Lze tedy očekávat určitý standard těchto práv. Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva (srov. cit. usnesení).“*
34. Pokud jde o tvrzené pronásledování žalobců, zejména pak žalobce c), pro jejich arménský původ, soud odkazuje na s. 7 rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012, kde žalovaný přiléhavě uvedl: *„Jak vyplývá z výše citované informace MZV ČR, nedochází v Ruské federaci k pronásledování občanů pouze z důvodu jejich arménské národnosti, nelze hovořit o tom, že by ruské státní orgány cíleně perzekučně vystupovaly proti osobám arménské národnosti.“* Soud s tímto hodnocením provedeným žalovaným souhlasí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

35. Co se týče tvrzeného pronásledování žalobce c) pro jeho arménský původ, soud znovu poukazuje na rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012, kde žalovaný na s. 8 přílehuje uvedl, že jestliže žalobce c) nebyl s postupem vyšetřování spokojen, měl aktivně vystoupit na ochranu svých práv, měl se o průběh vyšetřování aktivně zajímat; jestliže by dospěl k tomu, že policisté pro odhalení pachatelů nepostupují v souladu se zákonem, nic by mu objektivně nebránilo v tom si na tento jejich postup stěžovat u nadřízených složek; v případě žadatelem zvýšeného počtu kontrol dokladů sám jmenovaný tuto skutečnost relativizoval, když výslovně uvedl, že ne každý policista ho tzv. chytil a špatně se k němu choval; někdy ho po kontrole dokladů a zjištění, že je ruský občan, propustili. Žalovaný podotkl, že takovému jednání, i když pravděpodobně v menší míře, jsou vystaveni naprosto všichni obyvatelé Ruska bez ohledu na svou etnickou příslušnost, a dodal, že i v případě, kdy mělo být vůči žalobci c) v případech zadržení jednáno ze strany policistů protiprávním způsobem, tento měl využít svých občanských práv a vůči takovému jednání se zákonným způsobem ohradit; to opět neučinil, přičemž sám výslovně uvedl, že na takovéto jednání policistů si nikdy nestěžoval. Soud dodává, že o tvrzené diskriminaci a ústrcích ze strany policistů (ale i spolužáků) se žalobce c) při pohovoru před žalovaným dne 10. 7. 2012 nezmínil; naopak při tomto pohovoru uvedl: „Já jsem spokojeně žil v Moskvě do té doby, než to začalo, než otec řekl, že odjedeme.“ Tvrzení žalobce c) učiněná v dalším řízení po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Praze při pohovoru před žalovaným dne 18. 5. 2015 tak zdejší soud považuje přinejmenším za nadsazená.
36. Zdejší soud podotýká, že co se týče podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, jde o ochranu subsidiární, jež má být poskytnuta osobám, kterým hrozí vážná újma. Jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017 č.j. 5 Azs 318/2016-20 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005 č. j. 5 Azs 125/2005 - 46).
37. Městský soud v Praze rovněž poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z tvrzení žalobců nevyplyvá.
38. Ze shora uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobců není naplněna hrozba pronásledování z důvodu jejich rasy, národnosti či příslušnosti k sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (jakož ani z jiného důvodu dle tohoto ustanovení), přičemž z uvedených důvodů je rovněž zjevné, že v případě žalobců nedošlo ani k naplnění důvodů udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. K naplnění tohoto důvodu udělení doplňkové ochrany pak nedošlo ani v případě žalobkyně b); viz níže část rozsudku týkající se jejího zdravotního stavu a otázky naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu – tyto důvody lze vztáhnout i na otázku, zda byly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

39. Soud se rovněž ztotožnil s žalovaným, který na s. 11-13 rozhodnutí č.j. OAM-127/LE-LE05-ZA04-R2-2012 a na s. 10-11 rozhodnutí č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012 správně uzavřel, že žalobci neuvedli ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by jmenovaným mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti [tedy není naplněn důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu], jakož i že v zemi původu žalobců neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobcům za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Tyto závěry žalovaného ostatně nezpochybnili ani žalobci v průběhu řízení před soudem.
40. Soud ve shodě s žalovaným nenalezl ani žádné důvody udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Ohledně tohoto důvodu udělení doplňkové ochrany pak žalovaný na s. 13 svého rozhodnutí č.j. OAM-127/LE-LE05-ZA04-R2-2012 výstižně uvedl, že nezletilá [žalobkyně b) byla v době vydání napadeného rozhodnutí nezletilá, pozn. Městského soudu v Praze] je v péči své matky, vzhledem ke svému věku je na ní plně závislá; v České republice se nenachází žádné další osoby, vůči kterým by žalobkyně a) měla vyživovací povinnost či je měla ve své péči. Žalobkyně na území České republiky nemají žádné hlubší sociální vazby, v tomto smyslu během správního řízení neuvedly žádné hodnověrné skutečnosti. Společnou domácnost sdílí se svými rodinnými příslušníky, kteří jsou rovněž občany Ruské federace, jsou zde rovněž v postavení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Objektivně jmenovaným nic nebrání najít si ve vlasti zaměstnání či získat vzdělání a vybudovat si tam potřebné socioekonomické zázemí. Dle správního orgánu žalobkyním nic nebrání v tom, aby svůj soukromý a rodinný život realizovaly v zemi své státní příslušnosti, nejsou jim v tom činěny žádné objektivní překážky. Soud s tímto hodnocením žalovaného [podobné odůvodnění ve vztahu k žalobci c) je obsaženo na s. 11 rozhodnutí č.j. OAM-128/LE-LE05-ZA04-R2-2012] souzní a nemá k němu co dodat.
41. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci i ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobkyně b). Od Dětské psychiatrické kliniky 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Fakultní nemocnice Motol si vyžádal aktuální zprávu o tom, jak žalobkyně b) docházela do tohoto zdravotnického zařízení, a v jakém stavu se žalobkyně b) nacházela při svém posledním vyšetření. Řádně se pak vypořádal i se zprávou téhož zdravotnického zařízení ze dne 30. 10. 2015.
42. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č.j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS)....*
Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumaní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

43. Žalovaný v napadeném rozhodnutí č.j. OAM-127/LE-LE05-ZA04-R2-2012 (viz s. 10) správně uzavřel, že případ žalobkyně b) není hodný zvláštního zřetele. Podle žalovaného nejistota možného výsledku doprovází každé řízení vedené v určité věci, samozřejmě i řízení o udělení mezinárodní ochrany; každý žadatel odlišně prožívá toto očekávání, je připraven na možné negativní rozhodnutí, na možnost zamítnutí své žádosti; jde o subjektivní prožitky, které lze jen těžce dopředu předpokládat, ne každý je schopen se na ně adekvátně připravit. Nicméně dle správního orgánu není možné důvod hodný zvláštního zřetele vedoucí k udělení mezinárodní ochrany formou azylu spatřovat v subjektivním prožívání možného negativního výsledku žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Takový postup by zcela popřel smysl humanitárního aspektu možnosti udělit azyl. Žalovaný nepopřel, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany může v konkrétních případech dojít u žadatelů k tak zásadní změně zdravotního stavu, že z důvodu probíhající specializované léčby je jejich trvalý pobyt na území České republiky nezbytný, a tudíž lze takovému žadateli udělit azyl z humanitárních důvodů. To však případ nezletilé určitě není. Žalovaný ze všech doložených lékařských zpráv a vyjádření dospěl k závěru, že zdravotní stav žalobkyně b) nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný ve vztahu k dřívějšímu pokusu žalobkyně b) o sebevraždu rovněž uvedl, že vzal v úvahu i tyto skutečnosti, tj. že žalobkyně b) i ostatní členové její rodiny procházeli či procházejí strastiplným obdobím; osobně se vyrovnat s takovou životní situací je pro každého člověka bezesporu jednou z nejobtížnějších životních zkušeností; podobnou životní zkušeností nicméně musí procházet denně lidé na celém světě, aniž by to pro ně zakládalo důvod k udělení humanitárního azylu, což platí i pro žalobkyni b) a ostatní členy její rodiny. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu zdejší soud považuje za dostatečné, přičemž podle závěru soudu nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. I kdyby však tento prostor pro správní uvážení žalovaného byl otevřen, soud podotýká, že v daném případě je odůvodnění rozhodnutí žalovaného srozumitelné, pochopitelné a soud s ním souhlasí, protože soud nedospěl k závěru, že by došlo k případnému překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Soud podotýká, že z lékařských zpráv a vyjádření založených ve správním spise je navíc zřejmé, že v případě žalobkyně b) došlo k určitému zlepšení jejího zdravotního stavu, což ostatně připustila i sama žalobkyně b), resp. její právní zástupce v doplnění žaloby. Z uvedených důvodů žalovaný ani nepochybil, jestliže nezjišťoval, jaký dopad by měl návrat žalobkyně b) do vlasti. Pokus o zjištění odpovědi na tuto otázku by představoval pouhou spekulaci. Podstatné je, že v případě žalobkyně b) došlo ke zlepšení zdravotního stavu a že její zdravotní stav (včetně stavu psychického) nepředstavoval důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

44. Namítali-li žalobci nedodržení závazného právního názoru vysloveného v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014 č.j. 45 Az 9/2014-95, soud ani této námitce nemohl přisvědčit. Krajský soud v Praze zrušil předcházející tři rozhodnutí žalovaného z roku 2013 pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalovaný však v dalším řízení tuto vadu napravil; obě napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná a dostatečně jasně z nich vyplývá, jaké důvody žalovaného vedly k neudělení mezinárodní ochrany žalobcům. Stejně tak žalovaný v dalším řízení v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný se v adekvátním rozsahu zabýval všemi otázkami, jak po něm požadoval Krajský soud v Praze, a zdejší soud tedy uzavřel, že žalovaný nepochybil.
45. Co se týče soudního spisu Krajského soudu v Praze, tento si Městský soud v Praze nevyžádal, jak navrhovali žalobci (žalobci ostatně ani řádně nevysvětlili, proč by tak měl učinit). Prostý odkaz na předcházející žalobu (o které rozhodoval Krajský soud v Praze), na argumentaci v ní obsaženou a na judikaturu v ní poukazovanou pak nepostačuje, neboť je věcí žalobců, aby vymezili žalobní body, a tím určili rozsah soudního přezkumu napadených rozhodnutí; prostý odkaz na argumentaci v jiné žalobě dle závěru zdejšího soudu nemůže postačovat.
46. Soud v obecné rovině nezpochybňuje tvrzení žalobců, že není možno na žadateli o azyl požadovat, aby prokázal každou část svého příběhu (proto se soud ani nezabýval metodickou příručkou Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, na kterou žalobci odkazovali s tím, že tento dokument dává jejich tvrzení za pravdu). Přesto však s ohledem na shora uvedené Městský soud v Praze uzavřel, že žalovaný nepochybil, jestliže žalobcům mezinárodní ochranu dle §§ 12 – 14b zákona o azylu neudělil. Stejně tak Městský soud v Praze považuje skutkový stav ve vztahu k otázce zdravotního stavu žalobkyně b) za dostatečně zjištěný, pročez nepovažoval za potřebné vyžádat si stanovisko ošetřujícího lékaře žalobkyně b).

V.

Závěr a náklady řízení

47. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žaloby důvodnými, a proto je dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
49. Ustanovený zástupce žalobců Mgr. Petr Řehák, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s. ř. s. platí odměna za zastupování stát, provedl ve věci žalobkyň a) a b) dva úkony právní služby (společně pro dvě zastupované osoby), kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání [doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna za

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

jednu osobu ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu pak ustanovenému zástupci za společné úkony při zastupování více osob náleží odměna za každou takto zastupovanou osobu snižená o 20 %, protože soud částku 3.100 Kč vynásobil dvěma (6.200 Kč) a odečetl 20 % (4.960 Kč). Za dva společné úkony při zastupování dvou osob tak ustanovenému zástupci náleží 2 x 4.960 Kč, tj. 9.920 Kč. K této částce je třeba připočítat 1.200 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, a to za dva úkony po 300 Kč učiněné pro dvě zastupované osoby (2 x 2 x 300 Kč). K výsledné částce 11.120 Kč je pak třeba připočítat dva úkony učiněné ve prospěch žalobce c), tj. úkony dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (převzetí zastoupení po ustanovení zástupce soudem a doplnění blanketní žaloby), tedy 2 x 3.100 Kč, a dále 2 x 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobců není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobců tedy činí 17.920 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. října 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.